

Sygnatura akt VI Ka 179/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **11 kwietnia 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślikowski

Sędziowie SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

SSO Bożena Żywiol (spr.)

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2014 r.

sprawy **1. A. K. /K./ syna A. i H.,**

ur. (...) w M.

oskarżonego z art. 278§1 kk

2. E. K. /K./ syna A. i J.,

ur. (...) w R.

oskarżonego z art. 278§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 4 grudnia 2013 r. sygnatura akt II K 143/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- eliminuje z opisu czynu przypisanego oskarżonym w punkcie 1 ustalenie, iż przecinając kabel uczynili go niezdatnym do użytku powodując stratę w wysokości 546,84 zł, kwalifikuje ten czyn z art. 11 § 1 kw w zw. z art. 119 § 1 kw i wymierza oskarżonym na podstawie art. 119 § 1 kw w zw. z art. 11 § 3 kw kary grzywnien w kwotach po 100 zł (sto złotych),

- uchyla punkt 2 i na podstawie art. 82 § 3 kpw na poczet orzeczonych grzywnien zalicza oskarżonym okres zatrzymania w dniu 8.03.2013 r. ustalając, że kary grzywnien zostały wykonane w całości,

- uchyla punkt 3,

- uchyla punkt 4 i na podstawie art. 30 § 1 kw orzeka przepadek przedmiotów, które służyły do popełnienia wykroczenia, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych znajdującym się na kartach 35-36 akt,

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia obu oskarżonych od zapłaty wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa i zwalnia oskarżonych od opłat za obie instancje .

VI Ka 179/14

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 4 grudnia 2013r., sygn. akt II K 143/13, apelację wniósł Prokurator.

Zaskarżając orzeczenie w całości, na korzyść oskarżonych A. K. i E. K. zarzucił:

- obrazę prawa materialnego, a to art. 13 § 1 kk. w zw. z art. 278 § 1 kk. poprzez ich błędne zastosowanie oraz art. 11 § 1 kw w zw. z art. 119 § 1 kw poprzez ich niezastosowanie wskutek przyjęcia, iż zachowanie oskarżonych – polegające na usiłowaniu dokonania zaboru w celu przywłaszczenia kabla teletechnicznego o długości ok. 4,5 m wartości 105,30 zł - wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 kk. w zw. z art. 278 § 1 kk. podczas gdy prawidłowo czyn ten winien zostać zakwalifikowany z art., 11 § 1 kw. w zw. z art. 119 § 1 kw,

-obrazę prawa materialnego, a to art. 10 § 1 kw poprzez jego niezastosowanie oraz art. 11 § 2 kk. poprzez jego błędne zastosowanie, mimo iż czyn popełniony przez oskarżonych polegające na usiłowaniu dokonania zaboru w celu przywłaszczenia kabla teletechnicznego o długości ok. 4,5 m wartości 105,30 zł i równoczesnym uczynieniu kabla niezdatnym do użytku przez jego przecięcie, co spowodowało stratę w wysokości 546,84 zł na szkodę (...) S.A. w K. – wyczerpuje zarazem znamiona wykroczenia oraz znamiona przestępstwa.

Podnosząc takie zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyjęcie, że czyn oskarżonych stanowi realizację znamion wykroczenia z art. 11 § 1 kw w zw. z art. 119 § 1 kw i wymierzenie im kar po 100 zł grzywny oraz występku z art. 288 § 1 kk. i wymierzenie im na mocy art. 288 § 1 kk. w zw. z art. 58 § 3 kk. kar grzywnien po 40 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł.

Sąd Okręgowy uznał apelację za częściowo zasadną, a mianowicie w tej części, w której kwestionuje zakwalifikowanie usiłowania zaboru w celu przywłaszczenia cudzego mienia wartości 105,30 zł jako występku kradzieży z art. 13 § 1 kk. w zw. z art. 278 § 1 kk. w sytuacji, gdy zabór mienia o takiej wartości stanowi wykroczenie z art. 11 § 1 kw w zw. z art. 119 § 1 kw.

Obraza w tym zakresie przez sąd pierwszej instancji przepisów prawa materialnego jawi się jako oczywista.

Sąd odwoławczy zajął natomiast odmienne, niż sąd pierwszej instancji i apelujący, stanowisko w kwestii przypisania oskarżonym, poza usiłowaniem zaboru kabla teletechnicznego, także uczynienie go niezdatnym do użytku, poprzez jego przecięcie.

Z niekwestionowanych ustaleń faktycznych sądu meriti, poczynionych na podstawie zeznań świadków B., K., P. i P., korespondujących z wyjaśnieniami oskarżonych wynika bowiem, że to nie oskarżeni, lecz kto inny dokonał pierwotnego przerwania kabla, a stało się to kilka dni przed ujęciem oskarżonych na usiłowaniu kradzieży. Konsekwencją takiego ustalenia sądu jest konieczność przyjęcia, że już wcześniej doszło do uczynienia kabla niezdatnym do użytku /doszło bowiem do przerwania linii i konieczności jej naprawy przez wymianę uszkodzonego kabla/. Mając za podstawę ustalenia sądu pierwszej instancji nie można zatem uczynieniem kabla niezdatnym do użytku obciążyć oskarżonych, gdyż ich działanie polegające na przecięciu uszkodzonego już wcześniej kabla nie zmieniło zasadniczego stanu rzeczy.

Stąd też, w ocenie sądu odwoławczego, ujęcie w opisie czynu przypisanego oskarżonym także tego, iż uczynili oni kabel niezdatnym do użytku i spowodowali stratę w wysokości 546,84 zł nie było zasadne.

Potrzeba dokonania naprawy na tę kwotę wywołana została zachowaniem innej, nieustalonej osoby, lub też osób, a więc nawet gdyby oskarżeni w ogóle nie podjęli jakichkolwiek działań /także tych, które im przypisano/, to i tak pokrzywdzony - celem przywrócenia używalności kabla - musiałby wydatkować wskazane przez siebie kwoty i wykonać stosowne prace naprawcze.

Z naprowadzonych względów Sąd Okręgowy dokonał zmian zaskarżonego wyroku w zakresie opisu i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym.

Za wykroczenie, którego się dopuścili, wymierzył im kary grzywnien w wysokości postulowanej przez apelującego, gdyż uznał, że przystają one do wagi czynu i okoliczności jego popełnienia.

Konsekwencją przyjęcia, że czyn oskarżonych stanowi wykroczenie było zaliczenie okresu zatrzymania na poczet kar oraz orzeczenie w przedmiocie dowodów rzeczowych na podstawie przepisów kodeksu wykroczeń.

Uchylono nadto, jako pozbawione podstaw prawnych, rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody.

W oparciu o względy słuszności zwolniono obu oskarżonych od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego oraz opłat za obie instancje.